

Arrest

nr. 124 281 van 20 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 29 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 februari 2014 met refertenummer REGUL X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 april 2014.

Gelet op de beschikking van 28 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. GREENLAND, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd, omdat hij geen geloof hecht aan verzoekers

asielrelaas en omdat er in Nepal geen sprake meer is van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin.

De commissaris-generaal heeft vastgesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over zijn problemen met de Terai Tigers.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij zich één keer van datum heeft vergist maar dat later heeft verbeterd en dat het erop lijkt dat er een misverstand heeft plaatsgevonden over de data.

De Raad stelt echter vast dat verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat er een misverstand heeft plaatsgevonden over de data. Bovendien heeft verzoeker niet alleen tegenstrijdige verklaringen afgelegd over wanneer hij problemen had met de Terai Tigers maar ook over de aard van de problemen. Verzoeker verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken immers dat zijn belagers hem sloegen toen ze hem geld vroegen, terwijl hij bij het Commissariaat-generaal verklaarde dat hem niets was overkomen behalve dat zijn belagers hem zochten. Verder verklaarde verzoeker tijdens zijn eerste gehoor bij het Commissariaat-generaal dat zijn belagers na zijn vertrek uit Nepal naar zijn huis waren gekomen en ermee dreigden zijn kinderen te ontvoeren, terwijl hij tijdens zijn tweede gehoor verklaarde dat zijn belagers zijn kinderen niet bedreigd hebben. Verzoeker geeft geen verklaring voor deze tegenstrijdigheden.

De commissaris-generaal heeft ook vastgesteld dat verzoeker zijn problemen met de autoriteiten niet aannemelijk maakt. Verzoeker maakte hiervan immers geen melding bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Bovendien wordt de geloofwaardigheid van zijn problemen ondermijnd door het feit dat verzoeker niet weet of de autoriteiten nog verdere stappen tegen hem hebben ondernomen en hij zelfs niet eens weet waarom de politie hem heeft opgeroepen.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij op de vraag of hij problemen heeft gehad met de autoriteiten ontkennend antwoordde omdat hij voorlopig geen problemen heeft gehad maar dat hij bij terugkeer weer zou opgeroepen worden en problemen zou hebben.

Dit verklaart echter niet waarom verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet vermeldde dat hij een brief van de politie had gekregen. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift immers dat hij bij terugkeer weer zou opgeroepen worden en problemen zou hebben, wat aangeeft dat hij de brief wel degelijk als een probleem ziet, zodat mag verwacht worden dat hij dit probleem van bij het begin zou vermelden, zeker als hem ook nog eens uitdrukkelijk werd gevraagd of hij problemen heeft gehad met de autoriteiten.

Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift krantenartikels toe die volgens hem zijn verhalen over zijn kennissen/zakenvrienden bewijzen.

De Raad stelt echter vast dat deze stukken niet zijn opgesteld in het Nederlands of in een andere voor de Raad begrijpelijke taal en dat ze evenmin vergezeld zijn van een eensluidend verklaarde vertaling, zodat de Raad niet kan vaststellen wat er in deze stukken staat. Met toepassing van artikel 8 PR RvV beslist de Raad dan ook om deze stukken bij gebreke aan een dergelijke vertaling niet in overweging te nemen.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de situatie in Nepal gevaarlijk blijft voor burgers en hij verwijst naar een rapport van Amnesty International van 2011.

De Raad wijst erop dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking "binnenlands gewapend conflict" betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C- 285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

De Raad stelt vast dat het rapport waarnaar verzoeker verwijst zeer onvolledig is en dat verzoeker niet aantoonst dat in er Nepal een situatie heerst waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en ook niet dat de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen.

Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat burgers in Nepal op dit ogenblik een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aannemelijk te maken dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, "Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen", Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partij niet aantoonst dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.

1.4.2. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 19 maart 2014, stelt verzoekende partij dat zij geen commentaar heeft op de beschikking. Daar verzoekende partij ter terechtzitting van 16 mei 2014 slechts stelt dat zij geen commentaar heeft op de beschikking, zonder dat zij (verder) enige opmerking aangaande de in de beschikking van 19 maart 2014 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist.

1.4.3. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.

1.6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS